

SHERRYL WOODS

Een Ierse kerst

Vertaling Renée Olsthoorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2011 Sherryl Woods

Oorspronkelijke titel: *An O'Brien Family Christmas*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2013 HarperCollins Holland

Vertaling: Renée Olsthoorn

Copyright © 1998 Sherryl Woods

Oorspronkelijke titel: *The Paternity Test*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2008 HarperCollins Holland

Vertaling: Karina Zegers de Beijl

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Scanrail, GettyImages (642182170)

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1898 0

ISBN 978 94 027 7613 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze uitgave oktober 2025

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Ze was haar droombaan kwijt... om een man!

Iedere keer als Laila Riley de gedachte toeliet, kon ze zich wel voor het hoofd slaan. Ze had keihard gewerkt om haar vaders vertrouwen te winnen. Hartstochtelijk had ze zichzelf willen bewijzen de bank die hij jaren geleden in Chesapeake Shores had opgericht, te kunnen runnen. Maar dat alles had ze opgegeven voor wat wel de belachelijkste verliefdheid ooit geweest moest zijn. Ze was immers niet het type vrouw dat alles deed voor een man. Ze was niet impulsief of wispelturig. Nee, ze was uit beter hout gesneden; zelfbewust en onafhankelijk.

Er ontsnapte een diepe zucht aan haar keel. Het idee dat er een duurzame toekomst voor haar met de veel jongere playboy Matthew O'Brien zou zijn weggelegd, moest in een vlaag van verstandsverbijstering in haar zijn opgekomen. De verklaring, ongetwijfeld, voor haar merkwaardige gedrag.

Maar vanwege die vlaag van verstandsverbijstering zat ze nu hier, in een achterafkantoortje, saaie boekhoudklussen te doen en zich dood te vervelen. De sollicitaties naar leuke banen bij andere plaatselijke banken waren op niets uitgelopen. Op haar diploma's was niets aan te merken, daarover bestond geen enkel misverstand, maar in deze periode van economische recessie nam niemand personeel van haar niveau aan. Als het tij zou keren, zou zij de eerste zijn die ze zouden bellen. Blablabla... Bemoedigende woorden zonder inhoud, holle frasen – allemaal loze beloften.

Een paar weken nadat ze woedend ontslag had genomen bij de *community bank*, die in bezit was van haar familie, begon ze zichzelf haar dwaasheid te verwijten, en het Matthew kwalijk te nemen dat hij er een rol in had gespeeld. Waarom moest

hij dan ook zo verdomd onweerstaanbaar zijn, dacht ze verbolgen. Waarom zo vastbesloten om haar hart te stelen? Ze had zich laten meeslepen door zijn o zo romantische verleidingskunsten.

Terwijl ze op zijn charme en sexappeal aan het foeteren was, moest ze toegeven dat Matthew haar evengoed enorm had gesteund na haar impulsieve vertrek bij haar vaders bank. Hij had zelfs een boekhoudbaan voor haar gevonden – of gecreëerd, zo vermoedde ze – bij het architectenbureau van zijn oom Mick. Maar ze wilde zijn aalmoezen niet. In feite wilde ze helemaal niets meer van hem, behalve dan dat hij haar met rust liet.

Correctie: ze wilde seks, maar dat was uitgesloten. Wellust, gecombineerd met eenzaamheid en jaloezie om alle gelukkig getrouwde paren om haar heen, was precies wat haar in de problemen had gebracht.

Binnen een paar weken na haar ontslag had er voor haar niets anders op gezeten dan een einde te maken aan hun onzinnige relatie. Als ze ook nog eens haar koffers had gepakt en uit Chesapeake Shores was vertrokken, had ze écht alle schepen achter zich verbrand – de ultieme gok.

Maar nee. Voorgoed breken met haar geliefde stad en zeldzaam irritante familie wilde ze nu ook weer niet. Dus zat ze hier vast en voerde ze, eenzaam en alleen, opdrachten uit voor een handjevol armzalige klanten, en waren haar verdiensten nauwelijks genoeg om zich het chocolade-ijs met nootjes en marshmallows te veroorloven dat ze de laatste tijd met bakken tegelijk naar binnen kon werken.

‘Lekker sikkeneurig, zie ik,’ zei Jess O’Brien Lincoln, Laila’s humeur trotserend door onuitgenodigd haar kantoortje binnen te vallen. Ze liet haar blik dwalen over de vale beige muren, die wel een verfje konden gebruiken, het kleine venster zonder uitzicht en het ernstig gehavende bureau. Hoofdschuddend ging

ze zitten op een stoel die betere tijden had gekend. Zelfs de vrolijke posters die Laila had ingelijst konden deze plek niet redden, en dat wisten ze allebei.

‘Ben helemaal niet sikkeneurig,’ protesteerde Laila. ‘Ik ben gewoon aan het werk.’

‘Natuurlijk, wat een berg werk zie ik daar op je bureau liggen,’ merkte Jess droog op.

‘Het staat allemaal op de computer,’ informeerde Laila haar. ‘Wist je dat nog niet? Financiële rapporten worden tegenwoordig digitaal verwerkt.’

Jess deed een vergeefse poging wat gemakkelijker te zitten in de enige gastenstoel die het benauwde kantoortje rijk was. ‘Zou kunnen, heb ik geen verstand van,’ antwoordde ze schouderophalend.

‘Wat kom je hier doen?’ Laila wierp haar vriendin een behoudzame blik toe. ‘Je bent hier niet namens je neef, mag ik hopen. Ik heb Matthew nog zo gezegd –’

‘Nee,’ onderbrak Jess haar. ‘Matthew heeft me niet gestuurd.’

Ondanks het gedecideerde toontje was Laila niet gerustgesteld. De O’Briens waren gewiekste kostgangers. ‘Waarom ben je dan hier?’

‘Mag ik niet eens even bij een vriendin aanwippen?’

‘Natuurlijk, maar de laatste tijd ben je zo gefixeerd op je verlengde wittebroodsweken, dat je je nauwelijks nog buiten je hotel waagt.’

‘Nietes. Ik ga zo vaak uit! Will en ik zijn geen Siamese tweeling, hoor. Hij doet zijn ding en ik het mijne,’ verklaarde ze met een nonchalance waar geen van beiden intrapte. Sinds Jess eenmaal had geaccepteerd dat haar gevoelens voor Will echt waren, en die van hem voor haar, was ze een beetje van de wereld.

‘Zal wel,’ zei Laila. Misschien leek het alleen maar alsof iedereen in Chesapeake Shores tegenwoordig gelukkig en tevreden paarsgewijs door het leven ging. ‘Oké, laten we zeggen dat ik

geloof dat je bezoekje onschuldig is,' zei ze gekscherend. 'Hoe gaat het met je? Loopt het allemaal lekker met het hotel?'

De uitdrukking op Jess' gezicht lichtte op. 'We zitten hartstikke vol, weet je. Een tijdje terug bracht Connor me op het idee om speciale arrangementen voor mkb-conferenties aan te bieden, en nu er vlakbij een golfbaan is geopend, lopen die door de week als een trein. Beter nog, de hele vakantie door zijn de weekends volgeboekt met toeristen. Dat het hotelletje een heerlijke plek is voor een romantisch uitje krijgt steeds meer bekendheid. Het heeft natuurlijk geholpen dat we een groot artikel hebben gehad in een regionaal reisblad, waarin uitgebreid is ingegaan op de schoonheid van deze streek tijdens de kerst.'

'Helemaal te gek!' Laila was oprecht onder de indruk. 'Je mag trots zijn op jezelf, Jess. Dat je van het hotel zo'n succes hebt gemaakt, is een prestatie van formaat.'

'Nogal een verschil met de puinhoop die ik er in mijn tiener-tijd van heb gemaakt, hè?' zei Jess grinnikend. 'Wat me op een van de dingen brengt die ik met je wil bespreken...'

'O jee, dacht ik het niet,' mompelde Laila, haar een verwijtende blik toewerpend. 'Ik wist heus wel dat dit geen spontaan bezoekje was.'

'Oké, toegegeven, ik ben hier met een missie,' biechtte Jess op. 'Twee, eigenlijk. Een van Abby en de andere van Susie. Geen van beide hebben ook maar iets met Matthew te maken, echt niet.'

Laila was er niet helemaal gerust op. Tenslotte waren het allemaal O'Briens, een notoir hechte familie. Momenteel trouwde ze er geen een, zelfs niet haar schoonzus, Abby. En de vriendin met de zelfvoldane blik in haar ogen tegenover haar al helemáál niet! Wat Susie betrof: zij was Matthews zus, dus haar motieven waren in meer opzichten verdacht dan Laila kon tellen. 'Goed, ik ben een en al oor,' zei ze met tegenzin. 'Wat willen jij en Abby? En waarom heeft Abby niet zelf gebeld?'

‘Dat heeft ze wel. Een paar keer zelfs. Blijkbaar heb je haar telefoontjes niet beantwoord, noch die van je broer of iemand anders die de naam Riley draagt. Trouwens, ook niet die van een O’Brien. Connie zegt dat ze je in geen eeuwen heeft gesproken, en ondanks het feit dat ik nu een Lincoln ben, heb je ook mij behoorlijk genegeerd.’ Ze keek Laila afkeurend aan. ‘Van daar dit persoonlijke bezoekje.’

‘Ik heb het druk gehad,’ beweerde Laila defensief.

‘Vast,’ zei Jess, die er duidelijk niet intrapte. Ze wuifde het onderwerp weg. ‘Laten we het een andere keer maar hebben over hoe je je vriendinnen hebt verwaarloosd. Vanochtend wil ik de boekhouding van het hotel met je bespreken. Ik wil dat jij die op je neemt.’

Nu bekeek Laila haar nog achterdochtiger. Met de start van The Inn at Eagle Point had Jess een groot financieel risico genomen, nog voor de deuren ervan goed en wel waren geopend. Zodoende had ze haar oudere zus nodig gehad voor een lening. Abby, de financiële bolleboos van de familie, had sindsdien de boekhoudprocedures en bestedingen van het hotel nauwlettend in de gaten gehouden. Ze had zelf met zorg iemand geselecteerd om een oogje in het zeil te houden. Jess had zich aan dit strenge toezicht geërgerd, maar zelfs zij beseftte dat het noodzakelijk was geweest.

‘Wat is er gebeurd met de boekhouder die Abby heeft aangesteld?’ vroeg Laila.

‘Niks. Een prima kerel, maar het was tijd voor een verandering,’ antwoordde Jess opgewekt. ‘We hebben een fulltime kracht nodig, of bijna fulltime in ieder geval. Dat vindt Abby ook.’

‘Dus dit was jouw idee, Jess? Ik heb je liefdadigheid niet nodig, ik heb klanten,’ zei Laila stijfjes.

‘Hoeveel?’ vroeg Jess bot.

‘Genoeg.’

‘Dat betwijfel ik. Volgens mij heeft de ruzie met je vader om Matthew meer nadelige effecten gehad dan alleen je positie bij de bank. Door al het geroddel staan je oude klanten niet te popelen om terug te keren. Heb ik gelijk of niet?’

Laila ging niet op de vraag in, en Jess verwachtte dat duidelijk ook niet. Ze vond dat ze de spijker op de kop had geslagen en, verdrietig genoeg, was het nog waar ook.

Verontwaardigd schudde Jess haar hoofd. ‘Echt, er zijn mensen in deze stad die nog in de middeleeuwen leven!’

‘Precies zoals mijn vader voorspelde,’ gaf Laila bedroefd toe.

‘Voor iemand zo maf als hij heeft hij veel te veel invloed,’ zei Jess fel.

‘Nou ja, op een punt had hij gewoon gelijk,’ zei Laila. ‘Blijkbaar vertrouwt niemand iemand zijn geld toe die privé blijk geeft van een slecht beoordelingsvermogen.’ Ze maakte een afwerend gebaar met haar hand. ‘Maar goed, gedane zaken nemen geen keer. De afgelopen maanden heb ik als een idioot zitten netwerken. Alles komt op zijn pootjes terecht. Je hoeft je over mij geen zorgen te maken of baantjes voor me te verzinnen.’

‘Maar je komt toch niet zodanig om van het werk dat je het hotel niet als klant kunt nemen?’ drong Jess aan. ‘Vertel me de waarheid.’

‘Nee,’ antwoordde Laila met een zucht.

‘Dan ben je met ingang van vandaag officieel in dienst. Je kunt dit “charmante” plekje aanhouden, of je verhuist naar het mooie, ruime kantoor dat ik in het hotel voor je heb. Aan jou de keuze.’

Maar Laila was nog niet helemaal bereid te zwichten. ‘Wat verwacht je van me? Dat ik de klanten die nog wel van mijn diensten gebruik durven te maken aan de kant zet?’

‘Nee, natuurlijk niet. Je kunt er zoveel privéklanten op nahouden als je wilt. En ik heb er ook geen bezwaar tegen als je ze in het hotel ontvangt.’ Ze lachte Laila bemoedigend toe. ‘Grote

ramen met uitzicht over de baai. En dat gigantische moderne kunstwerk dat bij de bank aan je muur hing? Dat stuk waarvoor hier nog niet eens plaats genoeg is? Daar kun je ook dat gemakkelijk kwijt.'

'Nu zit je me een beetje lekker te maken.' Laila begon zich er een voorstelling van te maken. Op dit moment fungeerde dat waardevolle schilderij alleen maar als stofnest in een opslagkuis.

'Het enige wat je hoeft te doen, is ja zeggen, en het kantoor plus de baan zijn van jou,' zei Jess nog eens.

Laila's onlangs zo gekrenkte trots deed van zich spreken. Eerst weigerde ze, uit principe, vervolgens berispte ze zichzelf om het feit dat ze gevoel liet prevaleren boven logica. Ze kon best meer werk gebruiken, vooral als ze niet gek wilde worden. Het had niets met het inkomen te maken. Door de jaren heen was ze spaarzaam met haar salaris omgegaan. Ze zou het deze magere periode makkelijk kunnen uitzingen. Althans, als ze de hoeveelheid ijs die ze wegwerkte binnen de perken kon houden. Nee, het waren de loze uren die haar zwaar vielen. Die moest ze opvullen.

De laatste tijd dacht ze veel te veel aan Matthew. De vraag of ze er goed aan had gedaan hem zo radicaal en voorgoed uit haar leven te bannen, drong zich voortdurend op. Van die zwakke, meest door seks ingegeven gedachten dus, die gevaarlijk zouden kunnen blijken te zijn. De wens te weigeren verdringend, knikte ze. 'Dank je,' zei ze, een vriendelijke klank in haar stem forcerend.

Jess grinnikte naar haar. Ze begreep heel goed dat het moeilijk voor Laila moest zijn om hiermee in te stemmen. 'Je beseft toch wel dat het geen eitje is om voor mij te werken? Over een paar weken zul je me allesbehalve dankbaar zijn. Je zult moeten bikkelen voor iedere cent van het riante salaris dat Abby vindt dat we je moeten betalen.'

‘Jaren geleden, toen je een zeldzaam irritant wicht was, heb ik al geleerd hoe met jou om te gaan,’ kaatste Laila terug. ‘Ik overleef het wel.’ Ze kneep haar ogen samen tot smalle spleetjes. ‘Hm. Voordat ik er officieel toe besluit, zou je me misschien eerst over Susies opdracht moeten vertellen.’

‘O, die heeft weinig om het lijf,’ zei Jess nonchalant. ‘De ene staat helemaal los van de andere. Ze wil alleen zeker weten of je met ons mee naar Ierland gaat met kerst.’

Toen Laila haar mond opendeed om te zeggen dat een dergelijke reis onmogelijk was, hief Jess haar hand op. ‘Voordat je nee zegt, bedenk dat Abby, Trace en je nichtjes meegaan, en dat al je vriendinnen er zullen zijn: Susie, Connie, Shanna, Bree, Heather en ik. Als je niet mee wilt, zul je hier in je eentje Kerstmis moeten vieren, met alleen je ouders als gezelschap. Heb je werkelijk zin om de hele kerstvakantie hun preken aan te horen over al je recente misstappen?’

De door Jess maar al te scherp omschreven treurige situatie kon Laila zich goed voorstellen. Ze had er wel honderd keer aan gedacht, sinds ze had gehoord dat de O’Briens van plan waren hun grootmoeder met Kerstmis mee terug naar Ierland te nemen.

Een reis naar Ierland was voor Laila altijd een droom geweest. Iedereen die met de O’Briens omging, had voldoende verhalen over Dublin en het Ierse platteland gehoord om zich er een idyllische voorstelling van te maken. Ze hield van de familie O’Brien – van een ervan een beetje te veel zelfs. De verleiding om ja te zeggen was dan ook heel groot, vandaar dat ze de afgelopen maand brochures voor vakantiecruises en kerstreizen naar Savannah en Charleston had bestudeerd – maakte niet uit wat, zolang het er haar maar van weerhield in te stemmen met een reis die gedoemd was een emotionele ramp te worden. ‘Ik kan niet,’ zei ze, trots dat ze de woorden eruit wist te persen.

‘Natuurlijk kun je wel.’ Jess leek werkelijk een beetje te schrikken van haar botte weigering.

‘Ben je dan vergeten dat de reden dat ik in dit petieterige kantoor zit in plaats van in het imposante kantoor op de bank, met de rest van jullie in Ierland zal zijn?’

‘Matthew? Ja, natuurlijk zal hij er ook zijn, maar het gaat niet om jou en Matthew. Het gaat om oma. Het gaat om Susie en Mack, die eindelijk van hun huwelijk kunnen genieten nu ze haar kanker heeft overwonnen. Concentreer je daarop. Blijf gezellig bij ons clubje. Je hoeft Matthew bij wijze van spreken niet eens te zién als je daar geen zin in hebt.’

Maar dat was nu juist het probleem. Ze wilde Matthew zien. Ze wilde zich in zijn armen werpen. Hem naar het grootste, zachtste donzen bed slepen om lekker met hem te rollebollen. Die man werkte gewoon verslavend, en afkicken van hem ging niet, hoe ze daar ook haar best voor deed. ‘Jess, je hebt geen idee hoe graag ik met jullie mee wil, maar het kan gewoon niet. De timing is helemaal verkeerd.’

Haar vriendin bekeek haar vol begrip en compassie. ‘Omdat je nog steeds verliefd op hem bent, hè?’

‘Helemaal niet!’ antwoordde Laila fel. ‘Wat Matthew en ik hebben gehad, had niets met liefde te maken.’

Er verscheen een brede grijns op Jess’ gezicht. ‘Wie probeer je te overtuigen, lieve vriendin? Mij of jezelf?’

‘Jou natuurlijk,’ hield Laila vol. ‘Ik weet heus wel hoe ik me voel.’

‘Nee. Je weet hoe je je zou willen voelen,’ corrigeerde Jess haar. ‘Maar het lukt niet erg, hè? Je kunt hem niet vergeten. Bij lange na niet.’

Wat zou Laila het graag ontkennen, maar Jess had gelijk. Aangezien ze niet keihard kon liegen, zei ze: ‘Luister, ik ga voor het hotel werken. Wees tevreden met die ene triomf en ga nu maar.’

Daarop stond Jess braaf op. Onderweg naar de deur draaide ze zich om. ‘Hij is een triest hoopje mens, weet je?’ zei ze zacht. Vervolgens bleef ze even aarzelend bij de deur staan, waarna ze er bij wijze van afscheid nog een schepje bovenop gooide. ‘Mijn neef heeft zo zijn fouten, dat weet ik. En hij staat bekend als een gigantische flirt, een player, of hoe je het ook noemen wilt, maar met jou was het anders, Laila. Echt waar. En ik snap werkelijk niet waarom jullie je allebei ellendig zouden voelen, terwijl dat nergens voor nodig is.’

‘Het is niet anders,’ zei Laila onbewogen. ‘We hadden het nooit met elkaar moeten aanleggen. De hele relatie was waanzin, een illusie, zoiets. Matthew is jaren jonger dan ik. Het zou nooit hebben standgehouden. Ik was maar een vlam voor hem. Als ik het niet had uitgemaakt, had hij het gedaan. Het is beter zo.’

‘Wie zegt dat?’

‘Ik.’ Laila keek haar vriendin strak aan.

Jess geloofde haar duidelijk niet. En Laila had grote moeite zichzelf ervan te overtuigen. Maar ze beseftte dat het noodzakelijk was. Het was de enige manier waarop ze ooit verder kon met haar leven.

‘Echt, Matthew O’Brien, als je het niet goed maakt met Laila, vergeef ik je dat nooit,’ verklaarde Susie, hangend over haar broers bureau, een dreigende blik in haar ogen.

Maar Matthew keek even dreigend terug. ‘Niet op het werk, Susie,’ waarschuwde hij. ‘Hier gaan we het niet over mijn privé-leven hebben. Ik meen het.’

Uiteraard negeerde ze hem. ‘Ik wil niet dat deze huwelijksreis verpest wordt, om nog maar te zwijgen over oma. Ze zal zich vreselijk voelen als jij in Ierland loopt te chagrijnen omdat je Laila mist.’

‘Dat gebeurt niet. Beloofd.’

De belofte leverde hem alleen maar een afkeurende blik op.

Hij slaakte een zucht. 'Vind je het niet genoeg dat de dokter je gezond heeft verklaard, en dat je huwelijk met Mack goed zit?' vroeg hij haar klaaglijk. 'Is het echt nodig om ook nog eens in mijn leven te wroeten?'

'Dit gaat helemaal niet om jou. Het gaat over mij en mijn geluk. Ik wil dat oma's reis naar Ierland perfect wordt, en dat zal niet gebeuren als niet de hele familie – plús aanhang – erbij is.'

Hij schoof de architectuurschets opzij die hij dagen geleden al af had moeten hebben. De laatste tijd kon hij zich heel moeilijk concentreren. Hij ontmoette zijn zus' ogen. 'Luister, als iemand wil dat Laila meegaat naar Ierland, ben ik dat wel,' gaf hij toe. 'Ik had het plan haar daar op kerstavond een aanzoek te doen, dat weet je toch? Dat feest gaat dus duidelijk niet door. Ze wil zelfs niet met me praten! Als ik haar probeer over te halen, zal ze botweg weigeren. Maar als je haar aanwezigheid cruciaal vindt, moet je iemand anders sturen om haar te bewerken.'

'Ik heb Jess al gestuurd,' bekende ze. 'Missie mislukt.'

'En Trace dan? Haar broer zal haar toch wel op andere gedachten kunnen brengen?'

'Met hem praat ze niet eens, ze scheert hem over een kam met haar ouders. Ze behoren nu allemaal tot de vijand. Zelfs Abby's telefoontjes wilde ze niet beantwoorden, en die gingen nog wel over een baan. Ze heeft zich praktisch voor iedereen afgesloten.' Ze keek hem ernstig aan. 'Ik maak me zorgen om haar, Matthew. En als jij echt om haar geeft, zou je dat ook moeten doen.'

Hij kreunde. Hij wist dat hij tenminste deels verantwoordelijk was voor Laila's afzondering. 'Hoe hebben we er zo'n puinhoop van kunnen maken?'

'Omdat jullie iedereen in het ongewisse lieten over jullie relatie,' antwoordde Susie zonder aarzelen, altijd meer dan bereid de – in haar ogen – vele fouten van haar broer op te sommen.

‘Joost mag weten hoelang jullie je verdekt hebben opgesteld, als een stel criminelen. Geen wonder dus dat iedereen concludeerde dat zelfs jij vond dat je relatie niet deugde. Het kwam over als jouw zoveelste onnozele scharrel, en als gêne bij Laila om het feit dat ze de volgende op de lijst van je veroveringen was. Als je meteen open kaart had –’

‘Dat wilde ik ook,’ onderbrak hij haar scherp. ‘Laila vond dat een slecht idee. En ze bleek gelijk te hebben. Zodra haar vervelende ouders via via hoorden wat er aan de hand was, was het huis te klein.’

‘Zal wel,’ zei ze, totaal niet uit het veld geslagen door feiten of logica. ‘Nu ben jij de enige die haar kan bereiken. Verontschuldig je, ga door het stof, smeeek haar, zadel haar op met een gigantisch schuldgevoel om het feit dat de reis niet hetzelfde zal zijn zonder haar. Maakt niet uit. Accepteer gewoon geen weigering. Zorg dat ze meegaat. Tenslotte heb je haar ook je bed in gekregen, en gezien het feit dat ze normaliter heel verstandig is, moeten daar heel wat mooie praatjes aan te pas zijn gekomen. Daarmee krijg je haar dus ook wel mee op een familievakantie.’

‘De enige manier om enig succes te hebben, is als ik haar vertel dat ik thuisblijf,’ zei hij, niet onrealistisch.

‘Geen optie,’ verklaarde ze. ‘Verzin maar iets anders. Ik meen het, Matthew. Je houdt van haar. Zij houdt van jou. Er moet een einde komen aan deze impasse.’ Ze keek hem recht in de ogen. ‘Ik verwacht dat je dit goed aanpakt. Stel me níét teleur.’ Daarop stormde ze zijn kantoor uit.

Hij staaarde haar peinzend na: hoe kwam het toch dat ze opeens was veranderd in een veeleisende vrouw met zo’n uitgesproken mening? Het had waarschijnlijk veel te maken met haar lef en vastbeslotenheid haar eierstokkanker te overwinnen, om tegen iedere verwachting in te overleven. Ze was voor niets of niemand nog bang, en al helemaal niet voor haar broer.